

ENTRE TOTS

Podeu llegir més cartes de lectors i publicar els vostres articles a

entretots.elperiodico.catContacte: cartalector@elperiodico.com | [@Epentretots](https://twitter.com/Epentretots)

El Periódico de Catalunya, SL, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopilacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intelectual.

CARTA DELS FILLS DEL FUNDADOR DE LA SIRENA

20 anys sense Josep M. Cernuda

Fa ja 20 anys que el nostre pare, Josep M. Cernuda Martínez, ens va deixar. Abans d'hora, jove, amb moltes idees, projectes, energia i geni. Sí, molt geni. Se'n va anar a poc a poc, perquè va tardar 18 mesos a esgotar la seva llarga malaltia. I la veritat és que encara aquest estiu, -20 anys després- passejant per Llafranc (Costa Brava), ens vam creuar amb un amic seu i encara es va emocionar recordant-lo.

Diuen que si parlem dels que no hi són els mantenim vius. De fet, només ens queda aquest consol als que no passa un dia que no el recordem o bé li associem a una cosa que ens passa i ens agradaria compartir. El nostre pare era d'Astúries, de Muñas de Arriba (Luarca), i amb 14 anys va arribar -sol- a Catalunya, on va començar a buscar-se la vida, fins que a Terrassa es va creuar amb la nostra mare -Paquita Canelles Ruiz- i junts van començar a emprendre en el negoci del peix i de l'amor. Van ser pioners i valents i ell va haver d'aprendre català perquè si no «no es menjava una rosca» (en tots els sentits). Així es va fer terrassenc d'adopció i es va ficar en tots els gremis, grups, lobbies i en-

El nostre pare era d'Astúries i als 14 anys va venir a Catalunya, on es va començar a buscar la vida

torns on podia provocar un pensament liberal, obert, diferent i activista. Va crear negocis tan innovadors com Congelats La Sirena i es va saber envoltar de les i els millors per ser pioner i un exemple d'innovació i empresa.

Per mantenir el seu optimisme i el seu segell personal volem ressaltar 20 frases i aprenentatges seus que a casa sempre recordem i crec que són la seva marca particular. Vint anys sense tu, 20 lliçons teves: 1: Coneix les teves limitacions. 2: Millor demanar perdó que demanar permís. 3: Comunicació, comunicació, comunicació. 4: La senyora Maria és la reina. 5: No em portis problemes, porta'm solucions. 6: Llenceu els rellotges i el calendari. 7: Que el pitjor moment de la nostra vida sigui com aquest (al brindar). 8: Pregunta a les expertes i experts i

envolta-te'n. 9: Les patates a les set. 10: Tallant collons s'aprèn a capar. 11: En la redacció del problema trobes la solució. 12: Si et diuen que estàs boig/boja, és que vas bé, la teva idea funcionarà. 13: Les proves amb gasosa. 14: La clienta sap el que vol, pregunta-l'hi. 15: En aquest món és millor fer enveja que pena. 16: Estudia, és l'únic que no podràs jugar-te al bingo. 17: El nom de cada un/a és la paraula més bonica. 18: Hola i gràcies són imprescindibles. 19: El primer final de l'empresa no és fer diners, és fer-ho bé guanyant diners. 20: Riu-te de tu mateix.

Gràcies per acompanyar-nos en el seu record i a mantenir el seu llegat viu recordant-lo. Algunes d'aquestes frases són vigents 20 anys després. Se'n va anar jove, però la seva obra perdura. Els seus fills, Josep, Gemma i Cesc, amb les nostres famílies, mantenim el seu exemple per sempre.

Josep, Gemma i Cesc Cernuda Canelles

Terrassa

GOSSOS

Incivisme dels amos

Carmen Alemany
Barcelona

En la seva carta, *Amos de gossos incívics*, Àngel Escudero expressa exactament el mateix que jo penso. Cada vegada hi ha més gossos a Barcelona, i sobretot els de raça perillosa. Els carrers són plens d'orines (molts fanals estan fets malbé) i brutícia d'excrements. I no en parlem quan comencem a lladrar i no paren. No crec que una ciutat, i encara menys un pis, sigui un lloc per a aquests animals, en contra dels quals no tinc absolutament res, més aviat contra els seus incívics amos. Els propietaris de gossos haurien d'entendre i comprendre els que no en tenim (hi ha persones que els tenen por) i no per això som més males persones. I sí, també hi ha gent que embruta els carrers, però aquest és un altre debat a tractar.

Els gossos no molesten

Noe Jiménez
L'Hospitalet de Llobregat

En referència a la carta d'Àngel Escudero, em sap greu no poder mostrar-li les fotografies dels actes

d'incivisme d'alguns que viuen al meu barri que, per descomptat, també venen per part dels propietaris de gossos, i no dels gossos. M'agradaria ensenyar-li també les deposicions humanes, les llaunes i ampelles que deixen tirades després de muntar-se una festa a una cantonada, restes de menjar, safates, les papereres plenes de bosses d'escombraries i de garrafes buides... Estic més que farta que tota la culpa de la brutícia s'atribueixi als gossos, quan hi ha més porqueria humana que canina. Donar per fet que la pudor es deu als orins i els excrements canins és donar molt per descomptat tal com està Barcelona i voltants últimament. I a sobre, el summum és la contaminació acústica canina. Si els explico als festers dels meus veïns aquest tema de la contaminació acústica, riuran.

LA GARRIGA

Canvi de nom

Josep M. Torres
La Garriga

Des de fa molts anys, el bonic passeig de la Garriga es diu només «passeig». D'aquesta manera, s'inclou sempre totes les tendències sociopolítiques, hi hagi qui hi ha-

INICI DEL CURS ESCOLAR

¡Estima't!

S'acaben les vacances i, una vegada més, comença un nou curs escolar. Espero que aquest any es faciliti un espai a les aules perquè els alumnes puguin expressar el que senten i que l'empatia sigui una habilitat integrada en nens i joves. M'agradaria dirigir aquesta carta als joves i nens que se senten buits, sense ganes d'aixecar-se, amb l'esquena corbada i poquíssima fermesa al caminar; perquè considero molt perillosa la baixa autoestima:

T'avergonyeixes de tu, del teu cos..., no tens aquells ulls, aquella figura, aquella brillantor ni aquella seguretat. Somies a ser tot allò que no ets, i et repeteixes: «Si fos més llesta, si fos més prima, si fos més atrevida...», no tindria problemes. Sents que és natural que els altres també s'avergonyixin de tu i et costa tant creure en tu mateixa que la resta tampoc ho fa. De vegades no fa falta ni una paraula, ni un insult. Sents que les mirades parlen per si soles i et diuen que no són capaces de dissimular la decepció que causes quan algú et mira. Et creus que mereixes el

menyspreu, l'insult, i que no pots ser estimada per ningú, i encara menys per tu mateixa. Comença el fàstic i, amb ell, la mort en vida. Et sents transparent, ningú et veu, ningú et mira, no et queixes, no fas soroll.

Potser no ets la més bonica, ni la més llesta, ni la més àgil, però ¿qui ho és? ¿Què fa que algú sigui millor que algú altre? ¿Uns ulls blaus? ¿Un cos ossi? ¿Un 10 a l'examen? Sovint, darrere d'aquell cos hi ha hores de gimnàs; darrere d'aquell 10, sacrifici i estudi; darrere d'aquell estil, hores de botigues, i darrere d'un somriure, de caminar amb fermesa i d'una esquena recta i segura, hi ha moltes hores d'estimar-se a un mateix, i sobretot de saber-se perdonar els defectes i els errors.

¡Estima't! És la lliçó del primer dia de curs, la lliçó més important per sentir-te viva!

Cristina Gutiérrez

Educadora emocional. Santa Maria de Palautordera

gi al govern de l'ajuntament. No hi ha hagut mai cap problema. Però el mes de juliol passat, tots els rètols de les cantonades del passeig han aparegut escrites amb el nom de: «passeig de l'1 d'octubre». Algú, o alguns, per iniciativa pròpia, han fet fer uns adhesius que han posat per sobre de les plaques que hi havia i ara es pot veure aquesta nova nomenclatura. Sembla que una matinada un grup de persones van dur a terme aquesta acció fora de la legalitat. El treball està molt ben fet, tot s'ha de dir, però la indignació és patent en molts residents del municipi, sobretot dels que viuen al mateix passeig, per la manera dictatorial de fer les coses. No és ni democràtic ni ètic. ¿Qui són aquestes persones per canviar el nom d'un dels carrers més significatius de la Garriga? Considero que una acció així s'hauria d'haver aprovat en un ple de l'ajuntament, que en tot cas seria democràtic, tot i que no ètic. I si fos aprovat per mitjà d'una consulta feta a tots els garriguencs, seria democràtic i ètic. Però la manera com s'ha fet no té cap valor i és totalment reprovable. Aquesta acció ha sigut notificada a l'ajuntament, però fins al moment el consistori no ha pres cap mesura. No ha fet absolutament res, i això fa que em preguntin si realment vivim en un règim democràtic.